

Una vida senzilla.

Quin matí tan assolellat! Massa i tot, va pensar la Marina, mentre posava aigua a bullir a l'antiga cuina de llenya de la besàvia. D'ençà un parell d'anys, la vella casa familiar s'havia anat omplint de mica en mica. Per sort, ningú la va voler comprar quan la vàren posar a la venda. En aquella era estranya, el casal s'havia convertit en el millor lloc del Món per a viure.

A vegades es sorprenia a si mateixa sonrient al recordar com era la seva vida als 40 anys, treballant d'infermera a una UCI, a l'avantguarda de la medicina europea, amb un altíssim nivell tecnològic. Ara tenia 54 i era pagesa. I el més estrany de tot és que no trobava a faltar l'hospital, només a les companyes. Era l'any 2026 i després de la crisi energètica del 22, ja ni tan sols hi havia electricitat a les cases, era tan cara... qué llunyans eren els temps en els quals nigu sortia sense el seu mòbil, el planeta sencer cabia dins un ordinador portàtil i els GPS deien com arribar a tot arreu!

La Marina va obrir la finestra per sentir la suau brisa que movia l'herba. Feia tanta calor... I només era 26 de maig! Com trobava a faltar l'aire acondicionat. Encara era molt d'hora, a migdia la calor seria més intensa, de ben segur. La Galícia que ella recordava de petita havia canviat de color, el verd intens s'havia apaivagat. L'escalfament global havia arribat a aquella minúscula aldea de Lugo.

Li agradava aixecar-se ben d'hora al matí per gaudir de la calma i el silenci del pazo, abans que els seus tres fills, llurs parelles i el nens omplissin tota la casa de soroll i tragí. En total hi havia 13 ànimes vivint sota aquell vetust sostre. Es sentia responsable de cadascun d'ells, una matriarca fatigada que asumia humilment el paper de guia.

De tant en tant repasava la seva vida, plena de sacrificis per tirar endavant els tres fills, universitaris brillants que van veure com en menys de dos anys la vida que coneixien desapareixia. Tres nois de ciències, professionals adictes al treball i a la tecnologia que no vàren tenir ni una oportunitat quan, un a un, tots els països de la vella Europa van anar caient en un pou sense que ningú ho pogués evitar. Ara, Àsia era el Primer Món, qui organitzava l'ajut humanitari a París, qui apadrinava nens a Atenes i qui enviava soldats per a calmar les revoltes a Regne Unit.

Avuí semblava un dia dur, hi havia molta feina per fer. A la primavera el camp ocupava tot el temps, del matí a la nit. Era necessari, els hiverns eren tan llargs i freds que només es toleraven amb un bon rebost. La Marina va sentir com els petits es despertaven revoltosos al pis de dalt i va somriure amb un sospir de resignació quan va entendre que la seva estoneta de solitud havia acabat per avuí.

Va parar taula per esmorzar tots junts. Era el millor moment del dia, tots estaven descansats i relaxats. Parlaven del dia a dia, mai del futur perquè havien après a no planificar res. Tampoc del passat, encara no s'havien adaptat del tot a la nova situació i els records feien massa mal.

A taula, té acabat de fer, llet de la vaca Marela, la única que quedava a l'aldea i que compartien tots el veïns, pà d'ahir i bona companyia. La Marina va aixecar la vista: - Bon dia, família!